XIII.

A zsidóság szervezete

A Talmudnak csak igen kevés részletét közöltük, melyek minden modern kulturfelfogással való ellentétet, a gyűlöletet hirdető vallástörvényt csak úgy nagyjából jellemezték, de az öblös tankönyvnek még sok olyan tételére tudnánk rámutatni, mely a más faj, más felekezet iránti ellenszenvet mint hittételt, mint Isten parancsát hirdeti. Azonban milyen panasz, milyen nyávogás, milyen világra szóló macskamuzsikát csinálnak, ha velük hasonló gyűlölettel viseltetnek az emberek, pedig ez az utóbbi igenis menthető, mert ez mindig csak ott észlelhető, ahol az egyes ember vagy egész nép a zsidóság által csalárd módon kifosztatott. Ettől a kifosztott rétegtől humanizmust követelni enyhén szólva, mégis csak ferde dolog.

A Talmud és a zsidó rabbik szigorúan tiltják a Talmudban foglalt tételeket más felekezetbélivel megismertetni. Nagy büntetés van az árulóra kiszabva, de azért mégis ismeretessé lettek azok a tanok, hiteles annak fordítása, de legjobban hitelesítették maguk a hithűséggel dicsekedő zsidók azokat a tanokat rossz cselekvéseikkel. Az anyag hatalma alól, mely évezredek előtt dühbe hozta Mózest, mai napig sem tudtak szabadulni.

Az örök törvények fénykörébe nem tudtak betérni, ahol nagyobb szabadságot, nagyobb boldogságot élvezhetnének.

Talán azért nem tudnak az emberi haladás tiszteletre méltó magasabb fokára emelkedni, mert titokban tartott példátlan rossz törvényeik nyomása alatt túl soká élve, petrifikálódtak abban a formában, mely az igazságtalanság, irigység, káröröm, kegyetlenséget tanítja.

Ezért ő csak önmagát szolgálja, a jól sikerült csalást üzleti eredménynek nevezi; tevékenységének súlypontját csak az anyagi haszon és annak célszerűségére fekteti, annak eredménye pedig ráviszi a válogatlan testi élvezetek sodrába. Ahol elszaporodik, ott rányomja a társadalomra a maga bélyegét. Talán nem is túloztak tisztelt szomszédaink, ott a Lajtán túl, ha a mi kívül szépnek látszó fő- és székvárosunkat elnevezték Judapestnek!

A szervezet eltitkolása csak optikai csalódás, önnön magukat csalják meg azzal, mint a struccmadár, midőn fejét a homokba rejti. Akinek nincs mit szégyenleni, nincs mit rejtegetni vallásszervezete dolgában. Aki mint idegen, testvérnek akarja magát tekintetni, mutassa be magát őszintén. Az örökös titkolódzás természetté válik, ezért tolakodnak zsidóék oly szívesen a titkos társaságok körébe. A szabadkőmíves páholyokat elözönlőtték és azért alakították meg az ő világra szóló Parisban székelő Allianc Izraelite című központi szervezetüket, melynek nyílt és külső jellege: a hitsorsosok iránt gyakorolt jótékonyság, elnyomott fajrokonok segélyezése. Tevékenységének nem bevallott része: a zsidó különérdekek fenntartását és fejlesztését célozza és azt tetemesen fölszaporodott pénzerejével előmozdítja.

Cremieux, párisi ügyvéd volt 1860-ik évben ezen központi világszervezetnek indítványozója, annak felhívása eléggé feltünteti a szervezet mellék céljait is, mely így hangzik: „Az alliance, melyet mi életre kelteni akarunk, nem Francia, nem Angol, nem Svájci, sem Német, hanem zsidó és egyetemes.

Más népek nemzetekre oszolnak, csak nekünk nincsenek polgártársaink, csak hitsorsosok vagyunk. Előbb nem lehetünk mi a keresztények és muzulmánok barátai, míg a zsidó vallás, *mint a józan ész vallása, mindenütt nem fog világítani. Más népek között szétszórva, akik a mi jogainknak és érdekeinknek ellenségei, mi mindenek előtt zsidók maradunk. A mi nemzetiségünk apáink vallása, mást mi el nem ismerünk.*

Mi idegen országokban lakunk, bennünket ezen országok változatos érdekei nem érdekelnek, míg a mi anyagi és szellemi érdekeink veszélyben forognak.

A zsidó tanoknak egykor az egész világot be kell tölteni.

Izrael fiai! Ámbár ti a föld minden pontjára vagytok szétszórva, tekintsétek magatokat mindig a kiválasztott népnek.

Ha hiszitek, hogy a ti vallástok elődeitek egyetlen hazafisága; ha hiszitek, hogy ti idegen nemzetségek között, mégis csak egyetlen nemzet vagytok; — ha hiszitek, hogy a zsidóság az egyetlen vallási és politikai igazságot képviseli; — ha ti mindezen dolgokat hiszitek, egész világ zsidói, jöjjetek és kövessétek hívásunkat és adjátok meg arra beleegyezésteket; *a munka nagy és szent, az eredmény biztos.*

A háló, melyet Izrael népe az egész földre kidob, ki fog terjedni és a mi szent könyveink jóslatai be fognak teljesülni. Jön a nap, midőn Jeruzsálem imaháza az egyesült népek szentegyháza lesz, ahol a zsidó monotheismus zászlója, a legtávolabb partokon fog lengeni.

Használjunk ki minden körülményt. A mi hatalmunk nagy, tanuljuk meg azt kihasználni. Mitől féljünk? Nincs messze a nap, melyen a föld minden gazdagsága kizárólagosan a zsidóság kezében lesz!”

Néhány évvel később, midőn a szervezet már fellendült, Cremieux egyik jelentésében ezt mondja:

„Ha a zsidóság feltámad, erőteljesen emelkedik. Óriási léptekkel haladunk! Új messiási birodalom, új Jeruzsálemnek kell keletkezni császárok és pápák helyében!”

A titkos társaság nyilvánosan letagadja ezen kijelentéseket. Erre németül azt feleljük: „Nichts ist so fein gesponnen”, stb. Különben a tények eléggé igazolják a társaság céljait és irányát. Sőt a társaság névjegyzéke is ismeretes, abban minden ország, Magyarország is képviselve volt és van.

1871-ik évben, a német-francia háború után, midőn félős volt Franciaországban a szövetkezet helyzete, Londonban keletkezett egy hasonló szövetség, melynek célja volt az „Alliance” támogatása és azzal a közös munka felvétele. Annak kebelében alakult meg a zsidó képviselők osztálya, melynek feladata volt a törvényhozásnak munkálatait szemmel tartani és a zsidó érdekek mellett befolyásolni.

Ezen szakosztály nagy tevékenységet fejtett ki a bevándorlási, házassági és egyéb törvények megalkotásánál és megkísérelte az angol és amerikai diplomáciát rábírni, hogy az nyomást gyakoroljon az Oroszországban és Romániában lakó zsidóság érdekében.

Egy alkalommal Cremieux azzal dicsekedett, hogy az Alliance már oly hatalmas szövetség, mely megközelítheti a leghatalmasabb trónokat és képes a zsidóság jogait követelni és annak ellenségeit leküzdeni.

Egy zsidó lap írja: ha a keleten egy zsidó az Alliance ajánlólevelével bemutatkozik, előtte minden politikai és közigazgatási ajtó tárva-nyitva áll.

Dreifusz ügyét az Alliance keverte, e célból sok pénzt is gyűjtöttek, mi végből 1899-ben Münchenben rendőri vizsgálat folyt és a tény beigazolást nyert.

Az Alliance működési programmjának egyik pontja szerint minden írást, tehát a hírlapokat is támogatni kell, melyek alkalmasak a szövetkezet eredményeit elősegíteni.

Berlinben, Bécsben és sok más helyen hasonló szövetkezetek működnek, melyeknek egyik feladata az állam és városi háztartások, köz és magán vállalatoknál befolyást gyakorolni, hogy ott a zsidóság helyet foglaljon.

Az Alliance az egész világra szóló szövetkezet, de e mellett működnek helyi szövetkezetek is, ezek neve „Kagál” a kerületi, községi zsidótanács, ez egy kerületi, községi Talmud köztársaság, mely a maga szabályai szerint igazgatja a

körébe tartozó zsidóság érdekeit, ez ítélkezik föllebbezés kizárásával, ez a testület nem ismer el más törvényt, csak a magáét.

Ez a municipális testület ad engedélyt arra, hogy melyik zsidó szállhat meg egy községet, egy korcsmát, ezért a jogért a közköltségek fedezésére adózik a kagálnak.

A Talmud szerint a nem zsidó egy szabad vadonság, vagy egy nyílt tenger, de abba csak az a zsidó vethet hálót, akit erre a kagál feljogosít. A kagál legpontosabban Oroszországban működött, ez az oka az ottan kitört zsidóüldözésnek. Minden üzletet és spekulációt a kagál osztogatott ki, így jutottak ők mindenhez olcsó áron, mert a szervezet kizárt minden konkurrenciát.

Oroszország közigazgatása felismerte a kagál mindent rontó befolyását, melynek feloszlatását a jobb érzésű zsidók is tanácsolták, mert az alacsony műveltségű zsidók úgy visszaéltek ezen hatalmukkal, hogy féltették a kitörést, mely által az ő helyzetük is kétessé válhat. A következmények igazolták ezt a félelmet.

Ez is példa, mely bennünket kellő óvatosságra int.

Minden állapotnak megjön az ideje, amelyben nem maradhat tovább félhomályban, ismeretének világosságával elő kell állni és a segítségnek szolgálatába lépni.

XIV.

A tőzsde

Államtörvényekkel biztosított játékbarlang, a kenyéruzsorának önkormányzattal, külön bírósággal, állami felügyelettel felcifrázott, becikkelyezett cégérrel ellátott, a modern csalafintaság főiskolája, a munkálkodó és jóhiszemű emberek vetkőztető intézménye, mely nálunk is, másutt is elsőrendű zsidó intézmény, melynek állam és emberrontó működéséről kötetekre menő bűnlajstromot írtak. Ez pedig egy elsőrendű zsidó intézmény, melynek díszes küszöbét alázatos áhítattal lépi át az idegenből becsempészkedett buta és tanulatlan zsidó, aki néhány szerencsésen beütött csalafintaság pénzeredménye után, bárói címmel fölékesítve, lesajnálva minden becsületes munkán élősködő embert, a válogatlan élvezetek örvényében hajtat be a gumirádleren. Ez a nálunk ma is működő tőzsde külső színe. Érdemes és tanulságos azt egy kissé belül is megvizsgálni.

A belső külszíni Zolának fent közölt leírásából ismerjük; most már csak a levetkőztetés érdekel.

A világbéke eszméje mozgatja az emberiség javát kívánó, nemes érzésű emberek lelkét és ebben az irányban sok előkelő ész fejti ki munkásságát, azon törvén eszüket, hogyan lehetne ezt a szent célt megközelíteni.

Ezzel a szép eszmével foglalkozóknak őszintén azt lehet ajánlani, hogy első sorban oda törekedjenek, hogy a tőzsdét, minden mellékágazatával felismerjék, ama hazugságon és humbugon alapuló, ma már oly hatalmas és veszélyes intézményt, mely napjainkban a fegyveres hatalomra is befolyást tud gyakorolni, mert az ő szerencse játékuk, gabona és egyéb spekulációjuk, a zsidó érdek és zsidó gazdagodás érdekében, háborút is tud előidézni.

A csatanyerő Moltke 1891-ik évben megjelent, a német-francia háborút tárgyaló munkájában mondja, hogy „Mexikó és Egyiptom európai hadak által azért lettek megtámadva, hogy a tőzsdejátékokon fölszaporodott bizonyos követelések behajthatók legyenek.”

A búrháború tőzsdészek érdekében, a transváli aranybányák és gyémántmezők eltulajdonítása kedvéért, két rokonnép között ontotta az embervért, kegyetlen eszközöket használva egy civilizáló nép szégyenére, melyet a zsidókézben levő sajtó vagy agyonhallgatott, vagy jóindulattal tárgyalt.

Az orosz-japán békekötés alkalmával úgy az orosz, mint az amerikai zsidóság vezérei ott settenkedtek a hatalmak megbízottjai körül, hogy az orosz zsidóknak előnyök biztosíttassanak. Láttuk, mennyi oka van Oroszországnak, a zsidóságnak, az ő népe megrontójának, még több előnyöket biztosítani.

Bismarck nem volt barátja a zsidóságnak, mert az 1870-iki háború kitörése előtt, a háború költségeire a német tőzsde csak 3 millió márkát jegyzett, a többit, 120 millióig a kisemberek fedezték.

Nordau Miksa (Südfeld Mózes) zsidó író, a kultúremberek szokásos hazugságairól írva: „merészségnek tartja a tőzsdét, mint egy szükséges intézményt nyilvánítani és csudálkozik, hogy ennek állítója bele nem fulladt ezen hazugság kimondásába. Szerinte a tőzsde rablóbarlang, ahol a népet könnyűszerrel kirabolják anélkül, hogy ezen működésük körén saját bőrüket veszélyeztetnék. Ha nem részesülnek kellő védelemben a megcsalt rétegek, akkor a spekulánsok állami és bírói védelme hazug elmélet.”

Az 1873-ik évi bécsi krach nagy bukásokkal végződött alapítási szédelgés, mely sok milliárd veszteséget és sok évi pangást okozott, a zsidó spekulánsok tőzsdei tevékenykedése által lett előidézve.

A tőzsde hazudozása volt a hamis föllendülésnek oka és a tőzsde befolyásos főmestereinek hazudozása okozta hirtelen az áreséseket és értékek esését és ezzel sok százezer jóhiszemű ember megsemmisülését.

Szabad okos ésszel ily intézményt megtűrni, melynek intézői és mozgatói majdnem kizárólagosan zsidók, akik nem törődnek semmi mással, semmi olyannal, ami az államnak, a társadalomnak hasznára válnék. Ők csak a játékkal törődnek és hogy az sikerrel járjon, a zsidókézben levő sajtó útján képesek koholt, hazug politikai hírek nyilvánítása által az államnak, a társadalomnak kárt okozni. Ebből is kiderül, hogy a tőzsde ártalmas, hamis játékosok barlangja, ezt megtűrni, nekik kiváltságokat biztosítani, sőt külön törvénykezést is engedni, ez a 20-ik század szégyenfoltja. A bankok és részvénytársaságok sokasága nem a hézagpótló közjónak köszönhetik támadásukat, hanem a tőzsdének, melynek szolgálatában állnak, neki segédkeznek. Ezekben az özönével keletkezett pénzvállalatokban nyertek a zsidó gyerekek zsíros fizetéses alkalmazást. Milyen bosszantó ferdeségek támadtak ebből. Egy tanári, orvosi vagy jogi pályára készült fiatal ember 16—20 évi tanulás, gyakorlás és próba szolgálat után alig tehet szert 600—800 forintos állásra. Addig a bankoknál jó fizetéses álláshoz csak két kvalifikációra volt szükség, zsidónak lenni és könyvelni vagy üzleti levelezéshez érteni.

A könyvelés olyan tudomány, amelyet négy hét alatt akárki megtanulhat, az üzleti levelezéshez még ennél is kevesebb tudomány szükséges, néhány üzleti szokássá vált frázis betanulásával, könnyű volt eleget tenni ennek a jól fizetett állásnak. Ilyen bankok részvényeinek vételéhez tolakodott a bolonddá tett keresztény közönség is, de nem bírta kivinni saját hitsorsosainak bizonyos mértékben való alkalmazását. Ha kérdeztük ennek okát, azt a feleletet nyertük a zsidóktól, hogy az ilyen álláshoz csak kereskedelmi érzékkel felruházott ember használható. A mi tapasztalatunk szerint pedig ez semmi más, mint üres bőbeszédűség, bizonyos üzleti fifika, mely rejtegetni tudja az igazat és nyugodt esküdözéssel állítani azt, amit ő maga sem hisz, ezt az érzéket fizették olyan dúsan.

A tőzsde lényegét sajnos, kevés ember ismerte, mintegy titkos varázseszköz hatott a naiv emberekre, akik ezen tudatlanságuknak köszönhették,

hogy lépre mentek, mert csalogató, vágyat ébresztő kis nyereségek után, ott hagyták mindenüket.
Lássuk csak a legújabb példák egyikét: Két élelmes tőzsde ügynök: Q. Benedek és M. Dávid rávették R. nyugalmazott államrendőrségi főorvost, hogy játsszék a börzén. A spekuláció balul ütött ki s R. rövid idő alatt száznegyvenezer koronát vesztett. A differenciát az ügynökök betáblázták a főorvos ingatlanára. Mikor R. dr. leánya ezt megtudta, arra kérte a törvényszéket, hogy helyezze atyját gyöngeelméjűsége miatt gondnokság alá. A törvényszék megvizsgáltatta a főorvos elmeállapotát s az orvosszakértők egyhangúan kijelentették, hogy R. dr. beszámíthatatlan volt már akkor is, mikor a börzén játszott. E vélemény alapján R. dr.-t gondnokság alá helyezték s gondnokául B. dr.-t nevezték ki. A gondnok megbízásából ügyvédje csalás miatt följelentette a két ügynököt s a betáblázott száznegyvenezer koronára bűnügyi zárlatot kért. A vizsgálóbíró elrendelte a zárlatot, de nem intézkedett arról, hogy az ingatlanra kitűzött árverést felfüggesszék. A mulasztást jóvátette a vádtanács s a kitűzött árverést felfüggesztette.

Ezrekre menő ilyen tényekkel bizonyosodik be, hogy ilyen az önzésnek állami felügyelet alatt működő főiskolája, melyben arra törekednek az emberek, hogy mentül gyorsabban juthassanak vagyonhoz, hogy minél több testi élvezetben részesülhessenek. Ezen életfolyamatban támadt a vágy mástól elvenni annyit, amennyit csak lehet, ahogy csak lehet! Lelkiismeretesség, emberi kötelesség ennél a műtétnél hiú fogalmak. Azért azok az államok, melyek a civilizáció élén állnak, részben eltörölték, részben megrendszabályozták a veremásás ezen ártalmas intézményét. Mi, Magyarországban is eljutottunk már az ígéretig!

A közgazdászokat azzal bolondították, hogy a tőzsde a világ-érték konjunktúráinak kifejezője, mely a kínálat és kereslet szerint alakul. Sajnos, ezt sokan és soká az emberiség kárára el is hitték. De ma már tudják annak is titkos eszközeit. A vételre vagy eladásra való ingerlés bármilyen, többnyire hazug eszközökkel és ilyen befolyásokkal bizonyos árhullámzások előidézése és annak az intézők nyereségére való kihasználása. Az intézőnek nyerni kell, akár a hullám teteién, akár annak völgyén ficánkol. Ez a hossz és a bessz módszere, mely által a magánvagyon nagy része az erkölcstelen eszközökkel játékot űző zsidók zsebébe vándorolt. Ennek az eszköznek a titka a hazugság, a képmutatás, amit ők büszkén tudománynak, értékes kereskedelmi érzéknek neveznek és amit a világ eddig elég gyenge volt nekik elhinni. Belevonták ebbe már a mindennapi kenyér anyagát, a búzát is, így készült a kenyér-uzsora, melyen már csak a tőzsdészek nyerészkedtek a termelő és fogyasztó rovására, mert ennél sem a kereslet és kínálat határozta meg az árakat, hanem a nagy spekuláns és annak falun lődörgő segédjeinek fifikája.

Ha mindezen igazságokat, melyre itt ráutalunk, felismeri a világ, akkor történni kell valaminek, mérlegelni kell okvetlen, hogy a nép melyik része érdemli meg a hathatós támogatást a becsületes fennállás érdekében, mely a jobb belátásnak erőt is ád a győzelemre olyan ellenséggel szemben, melynek ereje nem a tudásban, nem a magas képességben, hanem a fifikának bátor alkalmazásában nyilvánul. Biztosítani kell az államfenntartó osztályokat ezen veszélyek ellen, oly hathatós eszközökkel, melyeket semmi zivatar el nem ragadhat tőle soha.

A tőzsde eredménye koldusbotot nyom a társadalom jobbik részére, gazdagságot a rossznak. Utóbbiak büszkék is e nagy eredményre és istenítik annak mestereit.

A halála előtt bárósított Kornfeld tőzsdeelnök temetésére a Szabadság téren összegyűlt zsidók tréfás komolysággal beszélték egymás között, fülünk

hallatára: „Ma nagy zavarba jön szent Péter, attól félvén, hogy elveszti kenyerét, mert ma elfoglalja Kornfeld a mindenható Úristen trónusát.”

Hát ez a tréfálkozás, az ő természetüknek és ténykedésüknek igaz kifejezése, mert azt tapasztaltuk, hogy ahol egy zsidó elfoglal egy vezető állást, ott portástól kezdve a directorig, keresztény ember elveszti kenyerét.

A tőzsde megrendszabályozását, a határidő üzlet, a papirosbúza bűnös játékának eltörlését régen sürgetik. A koalíciós kormány, az osztrák kiegyezés alkalmával az ország nevében kötelezettséget vállalt ennek keresztül vitelére 1906-ik évben, azóta elmúlt ismét három év és ez a kötelezettség be nem váltatott. Igen kíváncsi a nép, mely ezen mulasztás miatt szenved, hogy mi volt az oka, hogy ez a fontos dolog elmaradt? Akárhogy, akár meddig leplezik az okot, be nem vallva is érezzük, hogy ebben a dologban is a zsidó befolyás érvényesült a mi nem csekély kárunkra, az ország szégyenére. Világosság, őszinteség háríthatja csak el az ilyen dologban a feltámadt bizalmatlanságot, melyre talán található valami megnyugtató vallomás. De tiszta ismeretével a helyzetnek, oda kell törekedni teljes erővel, hogy azon emberek csoportja, amely az anyagi iskola kicsapongása alatt szenved, ezen bajtól megmentessék.

Szinte halljuk a lármát és zúgolódást ilyen törvények sürgetéséért. Az üzleti forgalom szabadságának megsértését, ezt a modern frázist ordítják fülünkbe.

A szabadságnak van igen nagy haszna és nemesítő hatása, de az nem arra való, hogy lelketlen emberek embertársaiknak szándékosan ártsanak.

Ha a szabadság, erkölcstelen emberrontó használat által értékét vesztette, akkor azon törvények alá esik, melynek békója minden szabadságot kizár és mindaddig ezen békóban marad, míg ezen törvények hatása lényegét megtisztítja.

A kicsapongásnak ez a természetes következménye. A hasonló oknak hasonló következményt kell eredményezni. Ne nevezzék tehát a felállított sorompót reakciónak, hanem egy önnön maguk által teremtett természetes következménynek.

Az igazi szabadság másként magyarázandó, majd talán feltámad az is egykor, ha a jónak felismerése és az emberszeretet tökéletesedése beáll, ez az állapot fogja meghozni a szabadság tökéletesedését, amikor már bánni fognak vele tudni, ez aztán minden köteléket bátran feloldhat. A zsidó életfelfogás és annak bárgyú utánzása még soká távol tarthatja az emberiséget ettől az ideális állapottól. Addig betegek vagyunk, egy idegen ellenséges anyag, egy méreg jutott a társadalom testébe, mely igazán beteg, ezt az idegen anyagot meg kell változtatni, hogy ne romboljon tovább és el kell hárítani az új anyag beözönlését. A gyógyításnak ez a módja.

A jólét természetes emberi kívánság, azért küzdeni, fáradni, takarékoskodni szintén emberi feladat, de csak úgy, ha az másnak szándékos károsítása nélkül érhető el.

Mesterségesen, szép palotában elhelyezkedve másnak vermet ásni, és ha valaki abba beleszédült, azon örvendezni, ez pokoli intézmény, ezt fölöslegessé kell tenni.

Szét kell zavarni, becsületes munkára kell szorítani az aranyborjú körül szédelgő csapatot, kiket a siváran számító üzérek jégmezején a rossz szenvedélyek lidércfénye űzi, hajtja az összesség kárára.

XV.

Sajtó és irodalom

Szállóige lett Montifiore Mózesnek 1840-ik évben Krakóban mondott véleménye, hogy „ameddig a zsidóság nem lesz az egész világ sajtójának ura, hogy a népeket azzal ámítsa és elszédítse, addig a mi uralmunk csak agyrém marad!”

Azóta bebizonyult, hogy a zsidóság a sajtó monopolizálása után törekszik.

Az ötödik nagyhatalmat magához akarja ragadni és ez 8/10 részben sikerült neki.

De ennek a győzelemnek egy nagy baja esett, a sajtó túlkapása, annak szörnyű kinövései következtében bizonyos kezekben pénzsajtolás lett belőle, mely a nagyközönség előtt már elveszti hitelét és ez megingatja nagyhatalmi állását.

Eleinte félelmes volt ez a hatalom, mely nemcsak a maga körében éreztette hatalmát, de más tisztességes úton haladó orgánumoknak fönnállását is kockáztatta.

Már a hirdetések útján is nyomást gyakorolt a neki nem tetsző sajtóra. A zsidó kereskedők buzgó reklámhősök, akik tetemes összegeket költenek erre, de ha valamelyik lap nem az ő érdeküket szolgálja, megvonják attól ezt a jövedelmet, ezért sok lap meggyőződése ellen is velük simán bánt, vagy még támogatója is lett, annál is inkább, mert a keresztény hirdetők által nem részesült kellő támogatásban.

Találékonyságuk útján befészkelték magukat a zsidó vállalatok a vidéki lapokba is. Kőnyomatos lapokat adnak ki. Ebben vannak vezércikkek, újdonságok, tárcacikkek az ő ízlésük szerint szerkesztve, melynek alapján a gyakorlatlan vagy lusta vidéki szerkesztő kényelmesen kiállíthatja lapját, pár helyi érdekű eseménnyel kell azt csak összekeverni. De az így szerkesztett lapok nagy száma is az ő érdeküket szolgálja.

Az így befolyásolt sajtó útján elérik a zsidó érdekek támogatását és csekély érdemeknek nagy dobbal való lármás és felfújt módon világgá bocsátását. Ellenben olyan dolgok, melyek nem az ő nagyságukat hirdetik, elhallgattatnak, így félre vezették a nagyközönséget sok ideig, mely a nyomtatott betűt magasabb szempontból bírálta. De a túlzás és a nyomtatott betűkben való csalódás ebből is kiábrándítja a közönséget, ezután majd csak maguk gyönyörködhetnek az öndicséretben.

A nemzeti szempont ellen működő, nemzetközi eszméket hirdető lapok, a nemzet kebelében konkolyt szóró, a sajtószabadsággal gyalázatosán visszaélő lapok többnyire csak zsidók kezében vannak, melyeknek egyedüli célja a kis munkások kizsebelése, mely annyira sikerült nekik, hogy jövedelmükből vígan élve, vagyont szereznek.

Legtöbb lapjuk a szabadelvűségbe burkolja magát, szabadságra törtet, de korántsem arra a szabadságra, mely a népet boldoggá tenné, mert ők csak a hullámzást akarják fölidézni, hogy a felzavarodott vízben halászhassanak, ekkor gyakorolják a szabadságot, mert az új jövedelmi forrás nekik. Az elért szabadság nekik módot nyújt más vallások ellen is törtetni, azokat egymás ellen ingerelni.

Szabadgondolkozóknak adják ki magukat, ezeknek sokszor őrületes gondolatmenetét legyezgetik, hogy ezzel is a más vallását gyengítsék, de a maguk vallásához nem engedik a szabadgondolkodókat hozzá nyúlni.

Minden velük ellentétes dolgot, akár milyen közhasznú, bölcs és okos dolog legyen az, maradiságnak, reakciónak neveznek.

Ez a zsidókézben levő sajtó irányelve és emellett az jó üzlet, mert az ő kezükben a sajtó is csak üzlet, sok esetben tisztátalan eszközökkel dolgozó üzlet. Pedig az üzleti elvek mellett hamar eltörpül a hazafiúi eszme. Az ezer közül elmondunk egy példát. Egy szükséget pótló, új iparág keletkezett a fővárosban, gyártmánya tökéletes volt, kiáltotta teljesen jóságban és árban az osztrák

konkurenciát, mely addig abban a cikkben teljesen uralta a magyar piacot. Alig hogy a magyar gyártmány kilépett a nyilvánosságra, küzdvén a kezdet nehézségeivel, a „Pester Lloyd” a bécsi gyárosoknak nemcsak hirdetését és raktárainak felsorolását közölte a hirdetések között, de talán éppen akkor és éppen a „Pester Lloyd” által divatba hozott módon, a bécsi gyár készítményeit, a napi hírek között feltűnően ömledező dicsérő szavakkal ajánlotta olvasóinak. A reklámnak ez a szokatlan módja megdöbbentette a hazai vállalkozókat. Ezeknek egyike személyesen felkereste az akkori szerkesztőt, figyelmeztetvén őt arra, hogy a fővárosban első ízben keletkezett egy gyár, mely készítményeivel bátran sorompóba léphet az osztrák gyárakkal, ez az új kezdeményezés talán a szerkesztőség előtt ismeretlen, ha tudomást szerezne a kezdet nehézsége és azon küzdelemről, mit az osztrák gyárosok a fővárosi kereskedők között az új hazai gyár ellen fölidéztek, nem ajánlotta volna hazai érdekek szempontjából sem oly szokatlan helyen és oly szokatlan melegséggel az idegen gyártmányt. A főszerkesztő ezt felelte: „Ott a toll és a papír, írjon amennyit akar, dicsérje az új hazai vállalatot és annak készítményét, elnevezheti azt remeknek is, dicsérje a vállalat létrehozóit és vezetőit saját tetszése szerint, én azt a napi hírek közé szívesen fölveszem *soronkint egy forintért!”*

Körülbelül ugyanabban az időben a híres Ráday ki volt küldve mint királybiztos Szegedre, az ott elszaporodott rablóbandák garázdálkodásának megsemmisítése végett. Egy fehér szakállú, vén zsidó is ezen a réven belekerült a csillagbörtönbe. A „Pester Lloyd” erre dörgedelmes cikkeket irt és Rádaynak azonnali elmozdítását követelte. Pedig az, akiért a zsidóság vezető lapja Rádaynak fejét követelte, az egész alföldi rablóvilágnak bűnszerzője volt, ő volt az orgazda, az ő birtokára szállították az elrabolt állatokat, ő ejtette annak módját, hogy azok rendes állatpasszust kapva, valahol nyílt vásáron eladhatók lehettek.

Ez a „liberális” (?) újság kizárólag a zsidó érdekeket szolgálta, mindig megrágalmazta és kicsúfolta az agráriusokat, mikor azok a tönk szélén állva panaszkodtak. De nagyobb kárt okozott azzal, hogy a külvilág ebből a lapból merítette értesüléseit a magyar viszonyokról, melyek nem mindig a nemzet javát szolgálták és mióta más kormány irányítja a magyar politikát, becsületes jó akarattal, azóta ellenzéki állást foglalva el, igyekszik megnehezíteni annak tisztító munkáját.

Még egy naponta tapasztalt igazságot kell elmondanunk. Sok központban nagy összegeket gyűjtöttek össze zsidóék és megvásárolták a forgalmas lapokat tulajdonjoggal és részvénytársaságot alkotva, a tömegesen birtokukba átment lapokat a zsidó érdekek szolgálatára használják.

Ezen érdeket kicsinyes eszközökkel űzik. A zsidó művésznek reklám csinálói igazi dicshimnuszt zengenek érte és ha meghallgatja, megnézi a műértő, felismeri az idegen név alatt bujkáló középszerűséget, míg a más vallásút agyon hallgatják, vagy lerántják. A dicséret és annak ellenkezője is az igazság rovására történik.

Hogy ez a hírlapirodalom a tőzsde szolgálatában áll és szándékosan gyártott hazugságokkal bolondítja a világot, ezt a legfrissebb példával bizonyítjuk.

Rövid idő előtt ez a mondva csinált hírszolgálat csontot nyeletett a német császárral az Achileonban. Az esetet oly veszélyesnek jelezték az újságok, hogy hadihajókat küldtek minden irányban orvosokért. Pár nap múlva kisült, hogy az egész dolog a tőzsde számára csinált hazudozás volt. A nyilvánosság meghamisítása a kereset érdekében igen elharapózott, ezért a legtöbb lap már hitelvesztett, látni ezt a kávéházakban, ahol az olvasó az elébe tett lapokat halomszámra dobja félre, bele se néz, mert tudja, melyik szokott hazudni. De a

jobb hírű lapokból is, ha valaki egy új hírt felolvas, a felolvasó és hallgatói záradékul hozzá teszik azt a megjegyzést:! „Ha igaz!?”

Minden zsidót kidicsérni, sőt magasztalni, mást agyonhallgatni, ez lett az irány. A szokássá vált magasztalások után ezen sorok olvasása, képzelhető, rossz érzést keltenek azokban, akiknek jól elfedett hibáikról lerántjuk a lepelt, pedig hálásak lehetnek ezért is, mert nagyobb baj bekövetkezése előtt rámutattunk gyengéikre, hibáikra, hogy tudják a durva segítség alkalmazásának elkerülése végett, hol kell nyesegetni a vadhajtást és gyomlálni a gazt. Az a sok alaptalan dicséret is veszedelmet rejt, mert az csak édesen csengő méreg, mely növeli a hamisításon felépülő hiúságot és kihívóvá, fennhéjázóvá teszi a gyenge embereket, akik nyugodtan követik és elnézik a máson elkövetett igazságtalanságot és az ezen alapuló eredmény magasztalását kéjjel élvezik!

A szépirodalom, melyet ők mívelnek, az erkölcs magasabb színvonalat nélkülözi. A pornográfia mívelői és terjesztői közülük kerül ki, kedvenc színházukba utálatig menő meztelenségeket élvezettel nézik végig családjaikkal, a mozgófényképek mutatványbódéira is rátették a kezüket, de amit néha ott feltálalnak olcsó pénzen, a köznép; jobbérzésének lerontására, azt leírni nem lehet.

A valódi szabadság nemes értelembe véve, mint Isten adta csíra, az emberek szellemében rejlik, az elpusztíthatlan, kiolthatlan életforrás. Ezt a forrást azonban a rossz irányú emberek elzárhatják, felzavarhatják, élvezhetetlenné tehetik, el is temethetik, tévelygéssel, bűnesetekkel, homállyal. De az a piszkos iszapot, a salakot egykor át fogja törni és elárasztani a lelkeket a fénytenger özönével.